

מסורת הש"ס

[illegible]

מוסף רע"י

פרט לזרוע אבר אגן
 כחן מרומה אמש עס וואס
 נענטס ישראלס וואס
 למור נלענטס מחבין (ב"ב
 ע"ד) אלט עני ישראלס
 שמוחן מחבין להרוע זה וקבל
 (והרוע זה) והמחן זה כהאל
 התחלה מחבין (כתובות טו.)
 תפוקה ויהי דרובא
 כותים יגדלו. ולא אטמין
 קבל לתפסין (ב"ב ע"ב)
 אני פלגא פלגא. ותפסה
 תפסא. לא אטמין קבל
 לתפסין (שם) להמכיל
 מימי קדשתי (כתובות
 שם). ספק קדשתי
 נפשוה. להקל. דלא ואלע
 דלא תמי. דאביא
 תשעה ישראל. דלא לא
 קבל ויהי תמנע לא תמי
 רוקא ויהי תמנע לא תמי
 ואפי' דלמלא לא להא
 יאמין. תמחין להרוע זה
 קבל ויהי אמי. קמל
 קבל דהוא וזה לא
 קבל כענין דמחין
 על מחנה דמי וספק נפשוה
 להקל וכל מי קדשיל
 קבל כמחנה על מחנה דמי
 שמוחן קבל נפשוה (ב"ב
 במצות שמביאה.
 שמוחין סה להרוע
 (כתובות ג.) סהא מחבין
 להרוע את מינר וסכא זה
 סהא מחבין להרוע (גמ' ע"ד)
 דכתיב אם אסון
 יהיה. שמה אסא.
 ונתתה נפש חתח פלג
 ואפי' על מחבין פלג
 לחבין. ואשמעין תמחין
 להרוע זה ויהי זה
 מימי (כתובות ג.) ונתתה
 נפש חתח נפש מוחין.
 את חסון יהי שמה
 אסא. ימי מוחין דמי
 אסא. ירושלים. שפוי עליה
 חסין מוחה. על מחבין זה
 אסא להרוע מחבין. דמי
 וי' עני אסון. ויהי זה
 קסבד רבי תמחין להרוע את
 זה ויהי זה זה פטור
 ממוחל ומחל מזה
 נאמר (א'). נאמר
 תניא למשה. ומה נפש
 תחת פלג

והיה זה כדי להמית על לבו. האזן הזאת אם תכה על לב ראיה להרדוף אבל על המתנים אין זה כדי להמית פטור דתיתי בעיני שיהא מתכוין למכה מיתה ושיכנו מכת מיתה דאם לא נתכוין למכת מיתה התראת ספק היא דהתרו בו אל תזרוק דשמא תלך על לבו:

גב' א' יומא אחיפא. דקאמרת ת"ק
נמתכוון להכות את הגדול והלכה לה
על הקטן ומת חייב אלמא נמתכוון
להרוג את זה והרג את זה חייב:
ר"ש פוטר מיבעי ליה. דהא צהדיא
קאמרת לה ת"ק ולמה ליה לה? שמעון
למטהדר פירושא ומאי אפילו: הו
נמתכוון להרוג את זה. והתרו בו
ועליו דהתרתא ודאי הוא והרג את
זה חייב דאיכא התרה על בן צרית
והרגי נמתכוון לבן צרית והרגו ור"ש
אומר וכו'. והאי דשביק רבי שמעון
לכסיפא צהדיא ומטהדר אדוקיא דרישא
דלחא תימא ר"ש פוטר אכולהו ואפילו
נמתכוון על מתניו והלכה על כל לבו:
אחמר לתד מיניהו. קא מיכיונה ואל
איכפת להי מיניהי: **מאי.** לר"ש
מקרי ליה מיתכוון לו ומיחייב או
דילמא כיון דאי אולא אחריך ושצבא
ליליה להאי הוה נמי יוחא ליה לאו
נמתכוון הוא: **אי נמי.** להכות את
הגוף הזה אבל כבוד הוא שהוא
ראובן ונמלא שמעון מי אמרינן כיון
דלהאי גופא אימכוון נמתכוון הוא לו
ואו דילמא כיון דלהאי גברא לא
איכוין פטר ליה ר' שמעון: **עד**
שיאמר לפלוני אני מסכוין. ואחור
פלוי הרג וכי אמר לתד מיניהי לא
ייעיד איתו וכן כבוד ראובן ונמלא
שמעון לא זהו פלוי שנתכוון לו:
ואחרא לו. קרא יתירא הוא נכתוב
כי יהי איש שונא לרעהו וקס ועליו:
ורבען. דפלגי דרבי שמעון
מאי דרשי ביה: **אמרי דבי רבי ינאי**
פטר לזורק אבן לגו. לתוך חצורה
של בני אדם כותים? ישראלים אבל
נמתכוין לישראל זה והרג את חצירו
לא אחא קרא למעוטי: **סיפוק** ליה
וכו'. ולמה לי קרא: **אי נמי פלגא**
ופלגא. למת לי קרא למפטריה הא
אית דמאי למימר לכותים? קא מתכווינה
לכותים לך למפטריה משום דספק
נפשות להקל מוהאילו העדה? (יומא
ד' פד: ט) **לא צריכא וכו'.** ואשמעינן
קרא דפטור משום דהוה ליה כותי?
קבוע ציניהו וילפינן מהאי קרא דכל
קבוע לא פחות מלהיות נדון כמחצה
ועל מחצה והוי ספק נפשות להקל
ומהכא נפקא לו בכל דוכתי דכל
קבוע כמחצה על מחצה דמי והא
ליכא למילף מיניה כרובא דמי דהא

ומהיכא תיתי לן דילמא האי דפטור ליה להאי משום דספק נפשות להקל ולא משום דחשבי ליה כרובא אבל מתנה על מחלה על מחלה ולתפינן מיניה דאי לאו כמתנה על מתנה דמי לא הוה ליה ספק ונפשות להקל ואמאי פטור הא רובא דירשאל ניניה ורבנן אית להו נתכוון להו והרג את זה חייב: **במלות שצמיחה הכתוב מדבר.** שפיה מתכוון להרוג את חצירו: **כדכתיב ואם אסון ויבא ונפסה** **תחת חתם נפש.** ואי לא נתכוון להרוג היאך מקטיל ויבי איתכוון ומיניה חייב אע"ג דלא נתכוון אלל לחצירו דהא כתיב ויבי ינאו אנשים וגו': **ממון.** דמי האשה יתן ליורשיה:

ויוחנן גופיה לפי שצריך להקשות מתוך הדיוק ומקשה בפשיטות ומדרכנן ונתתה נפש וגו' במאי מוקי ליה לא בממון ולא במיתה דל מוקי קרא במתכוין להרוג את זה והרג את זה דהא פשיטא דב ייהיה וגו' באשה ומהאי טעמא קשה לן לעיל לר"ש האי ונתתה נפש שהרג מאי קשיא ליה ואריך לומר דודאי הש"ס לא דחיק כולי האי דדין אסון שנתכוין לאשה ונתתה נפש תחת נפש ממנו והשתא דדין אסון שנתכוין דככל ענין שיש אסון פטור לחז

הנשרפין פרק תשיעי מנהדרין

זשיעי סנהדרין **עפ.**

א"נ פֿלאַנא ופֿלאַנא ב'. תימא אליבא דמאן קא מסיק הכי אי אליבא דמאן דאמר (מכות דף טו:). התראת ספק לאו שמה התראה בלאו טעמא דספק נפשות להקל פטריין ליה מטעמא דלאו שמה התראה אפילו סבירא לן דספיקא להחמיר ואי אליבא דמ"ד

והיה בה כדי להמית על לבו והלכה לה על
מתניו ולא היה בה כדי להמית על מתניו
ומת פטור נתכוון להכות את הגדול ולא היה
בה כדי להמית הגדול והלכה לה על הקטן
והיה בה כדי להמית את הקטן ומת פטור
נתכוון להכות את הקטן והיה בה כדי
להמית את הקטן והלכה לה על הגדול
ולא היה בה כדי להמית את הגדול ומת
פטור אבל נתכוון להכות על מתניו והיה
בה כדי להמית על מתניו והלכה לה על
לבו ומת חייב נתכוון להכות את הגדול
והיה בה כדי להמית את הגדול והלכה לה
על הקטן ומת חייב ^דר' שמעון אומר באפילו
נתכוון להרוג את זה והרג את זה פטור:
גמ' ר"ש אהויא אילמא אסיפא ר"ש פטור
מיבעי ליה אלא ארישא נתכוון להרוג את
הבהמה והרג את האדם לעובר כוכבים
והרג את ישראל לנפלים והרג את בן קיימא
פטור הא נתכוון להרוג את זה והרג את זה
חייב ר"ש אומר אפילו נתכוון להרוג את זה
והרג את זה פטור פשיטא קאי ראובן
ושמעון ואמר אנא לראובן קא מיכוונא
לשמעון לא קא מיכוונא היינו פלוגתייהו אמר
לחד מינייהו מאי א"נ כסבור ראובן וגמצא
שמעון מאי תא שמע דתניא ר"ש אומר עד
שיאמר לפלוני אני מתכוון מאי מעמא דר"ש
^אאמר קרא ^בוארב לו וקם עליו עד שיתכוון
לו ורבנן אמרי דבי רבי ינאי ^בפרט לוורק
אבן לנו ^ההכי דמי אילמא דאיכא תשעה
כותים ^הואחד ישראל ביניהן תיפוק ליה דרובא
כותים ^הגינהו אי גמי פלגא ופלגא ^הספק
נפשות להקל לא צריכא דאיכא תשעה
ישראל וכותי ^האחד ביניהן דהוה ליה כותי ^ה
קבוע וכל קבוע כמחצה על מחצה דמי
בשלמא לרבנן דאמרי ^הנתכוון להרוג את
זה והרג את זה חייב דכתיב ^הוכי יצאו אנשים
וגנפו אשה הרה ^הואמר רבי אלעזר ^הבמחות
שבמיתה הכתוב מדבר דכתיב ^האם אסון
יהיה ונתתה נפש תחת נפש אלא לר"ש האי
ונתתה נפש תחת נפש מאי עביד ליה ממון
וכדדרי דתניא ^הרבי אומר ונתתה נפש תחת
נפש ממון אתה אומר ממון או אינו אלא
נפש ממש נאמרה נתינה למטה ונאמרה
נתינה

דהיינו תנא דברייתא דרבי חגא מדروמא דפרק ד' וה' (ב"ק דף מז. וס.) דדריש אנשים כי נתכוונו זה לזה אע"פ שיש אסון בנאשה יענשו אלמלא לית ליה ומ"מ בנחוצות חשיב דרייתא דחוקיה עיקר טפי משום דחוקיה בריה דר' חייא ושונה ברייתות של אביו כדאמרנין) כל דברייתא דלא מיתניא בי רבי חייא וכו' ועי"ל דבנחוצות (דף לה. וס.) פריך לר' יוחנן דקיס ליה דלית ליה ברייתא דחוקיה דלעיל בזהוהו פסקא (דף קג. ב:) תנא התם הבא על אחותו יש לה קנס ופריך ממנתינא דלולא קני הלווקין הבא על אחותו וק"ל דליו לוקה ומשלים ומשני ר' יוחנן ^ו בדלא אתרו ביה וקמני סיפא בא על בתו אין לה קנס מפני שמיתמו מיתת ב"ד והא דלא מותבי מדרבי סון מברייתא דחוקיה וא"ת וכיון דתנא דבי חוקיה מפסקא מדרבי דרייהו מיפטר מתכיון להרוב את זה והרב את זה ודווקא לומר דלא י' איירי שמתכוין לחצירו דכתיב וכי ינאו אנשים וכתיב ואם אסון תחת נפש מאי עביד ליה ואי מיתוס קרא בנחוצות לאותו עצמו אצל חוקיה על כרחיה מוקי לה הכי ור"ס אס יהיה אסון כלומר איפיהו דקרא דאן אסון ורישיה אסון ממש דלא יהיה אסון לאו בדיון ה' מממון אלא לא יהיה אסון כלל קאמר:

עפ.

עין משפט
נר מצוה

ל' א מ"י פ"ד מהל' רוח
הלכה ב סמוג לאוין
קסא:
ל' ב ג מ"י שם הלכה א
ועיין כ"מ:

תורה אור השלם

1. וְכִי יִהְיֶה אִישׁ שָׂנֵא
לְרֵעֵהוּ וְאַרְבֵּ לֹו וְקָם
עָלָיו וְהִכּוּהוּ בֶפֶשׁ וּמָת וְנָס
אֶל אֶחָת הָעִירִים הָאֵלֶּ:
דְּבִירִים יֵא יֵא
2. וְכִי יִצְוֶה אָנְשִׁים וְיִגְפוּ
אִשָּׁה בְּרָה וְיִצְאוּ יִלְדֶיהָ
וְלֹא יִהְיֶה אָסוֹן עֲנֹשׁ
בְּעֵשׂ כְּאִשֶּׁר יִשְׁתֶּ עָלָיו
וְיִגְשׁ הָאִשָּׁה וְעֵתָן
בְּפִלְלִים: שְׁמוֹת כֹּא כב
3. וְאִם אָסוֹן יִהְיֶה וְנִתְּתָהּ
בְּפֶשׁ תַּחַת בֶּפֶשׁ:
שְׁמוֹת רֵא כב

שמות כ"א כ"ב

מכה